

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **Ing. L. B.**
bytem S.
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Toulem
sídlem Lannova 16/136, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **CETIN a. s., IČ 04084063**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. PK-RR/1787/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Městský úřad Staňkov (dále „*stavební úřad*“) rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019, č. j. CJ 412/2019/SÚ (dále „*prvoinstanční rozhodnutí*“), povolil městu Staňkov (dále „*žadatel*“) podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“), umístění stavby „*Staňkov – modernizace sběrného dvora odpadů*“ na pozemcích parc. č. X st., Xa st., Xb, Xc, Xd a Xe st. ulice M., v katastrálním území Staňkov – ves, v rámci které měl být umístěn ocelový přístřešek, buňka pro obsluhu, zpevněné plochy, rozvody elektroinstalace, veřejné osvětlení a bezpečnostní kamerový systém, vodovodní přípojka, rozvody kanalizace, přejezdová váha, plotová zeď, zpevněné plochy a drenážní potrubí.
2. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. PK-RR/1787/19 (dále „*napadené rozhodnutí*“), zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobce napadl napadené rozhodnutí žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2020, č. j. 57 A 136/2019-64 (dále jen „*původní rozsudek*“) zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud původní rozsudek svým rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č. j. 8 As 14/2020-48 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že předmětný stavební záměr spočíval v modernizaci stávajícího sběrného dvora odpadů, kdy v rámci územního řízení nebylo rozhodováno o tom, zda má sběrný dvůr v daném místě nadále zůstat. „*Předmětem územního řízení bylo toliko posouzení, zda stavební záměr modernizace je v souladu s kritérii uvedenými v § 90 stavebního zákona.*“ (viz bod 31 zrušujícího rozsudku).

II.

Žaloba

4. V podané žalobě žalobce uplatnil následující žalobní námítky.
5. Ty z žalobních námítek, které soud v původním rozsudku posoudil jako nedůvodné, a proti tomuto posouzení žalobce ve své kasační stížnosti nebrojil nebo byly takové kasační námítky žalobce Nejvyšším správním soudem posouzeny jako nedůvodné, soud specifikuje pouze stručně s vystižením jejich podstaty. Zdejší soud je totiž vázán právními závěry zrušujícího rozsudku, kdy opakovaná kasační stížnost ve vztahu k posouzení důvodnosti žalobních námítek v původním rozsudku, které buď žalobce kasační stížností nenapadl, nebo jeho kasační námítky byly posouzeny Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku jako nedůvodné, není přípustná (viz dále).
6. *Hlučnost*: Žalobce namítl, že provedená hluková studie neodpovídá skutečnému stavu. Uvedl, že územní rozhodnutí neobsahuje údaje o tom, na jaké části pozemků má být stavba umístěna, která má sloužit pro potřeby neurčeného technického dvora, a jak se územní rozhodnutí týká pozemků parc. č. Xd a st. Xe v k. ú. Staňkov-ves. Žalobce dodal, že dne 3. 7. 2019 počet vozidel s odpadem spočítal a že sběrný dvůr je původcem značného hluku.
7. *Odstup*: Žalobce namítl dále nedostatečné odstupové vzdálenosti buňky pro obsluhu od nemovitosti žalobce. Žalobce uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že jsou splněny odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška*“), kdy nebyl řešen odstup od stavby žalobce.
8. *Odtokové poměry*: Žalobce namítl, že v rámci územního řízení doložil, že po výpočtu odtoku srážkové vody byla provedena rekonstrukce kanalizace. Kanalizační řad, na který je sběrný dvůr napojen, byl změněn z průměru 350 mm na průměr 250 mm, kdy vzhledem k zúžení řadu je předešlý výpočet bezvýznamný. Nově je nutné spočítat počet kanalizačních přípojek nad přípojkou sběrného dvora včetně započítání ploch, které jsou odvodněny. Až poté lze dospět k závěru, zda je kanalizace o průměru 250 mm dostatečná. Podle žalobce dostatečná není, neboť již nyní srážková

voda ze sběrného dvora neodtéká a naopak stéká k jeho nemovitostem, kde ji zadržuje plotová zeď. Ta se podmáčí a v tomto místě se voda částečně zasakuje a ohrožuje kvalitu podzemní vody ve studni žalobce. Žalobce tak v žalobě brojil proti tomu, že veřejná kanalizace není s ohledem na její zúžení schopna pojmout vodu odváděnou ze sběrného dvora.

9. *Prašnost:* Žalobce namítl, že ho netížilo důkazní břemeno v územním řízení stran prašnosti stavebního záměru. Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí spatřoval příčinu zvýšení prašnosti v důsledku provedení stavebního záměru v navýšení kapacity sběrného dvora, které povede ke zvýšenému pojezdu vozidel a ukládání odpadu. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí tížilo důkazní břemeno k prokázání toho, že navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun dojde k podstatnému navýšení prašnosti, žalobce. Proti tomuto závěru brojil žalobce žalobní námitkou, dle které žadatel nenavrhl žádný důkaz, který by prokázal, že uvažovaná prašnost stavby, respektive jejího následného provozu, bude pod hygienickými limity pro bydlení. Současně namítl, že tvrzení žalovaného o tom, že se prašnost podstatně nezvýší, nemá oporu ve správním spise. Podle žalobce tedy jak žadatel, tak i žalovaný neprokázali, že stavebním záměrem nedojde k podstatnému navýšení prašnosti. Žalobce namítl, že žadatel neprokázal, že následný provoz stavby bude pod hygienickými limity pro bydlení, a že ze správního spisu nevyplývají údaje o stávající prašnosti sběrného dvora.
10. *Současný provoz sběrného dvora:* Žalobce namítl, že již současný provoz sběrného dvora je pro obyvatele okolních domů zatěžující a že již nyní dochází k prašnosti a hlučnosti.
11. *Kontaminovaný odpad:* Žalobce namítl, že na úpravu povrchu sběrného dvora byl nelegálně použit odpad, který pravděpodobně obsahuje polyaromatické uhlovodíky a že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, zda šlo o výrobek či odpad použitý v souladu s právními předpisy. Protože nebyly naplněny podmínky vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, šlo podle žalobce o odpad. Žalobce dodal, že chybí laboratorní potvrzení o tom, že je tento odpad vhodný, zdravotně nezávadný.
12. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný poukázal na to, že správní orgány řádně vypořádaly námitky uplatněné v žalobě ve svých rozhodnutích. Žalovaný především zdůraznil, že napadeným rozhodnutím byla povolena modernizace stávajícího sběrného dvora, která má za cíl zlepšení podmínek jeho provozu. Žalovaný žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Podání žalobce ze dne 27. 7. 2022

14. Žalobce uvedl, že důkazní břemeno stíhá *žadatele, tedy žalovaného* a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, publ. ve Sb. NSS pod č. 3117/2014 a ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 As 69/2019-48. Podle žalobce je nutné vztáhnout pravidlo, že je výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavební úpravy, o jejichž legalizaci usiluje, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a odpovídají požadavkům stavebního zákona, i na stavební a územní řízení, nikoli jen na dodatečné povolení stavby.

V.

Posouzení věci soudem

15. Vzhledem k tomu, že účastníci souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalovaný v podání ze dne 26. 7. 2022 a žalobce v podání ze dne 27. 7. 2022), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Je nutno předznamenat, že zdejší soud je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku. Kasační námitka, kterou mohl žalobce uplatnit již v předešlé kasační stížnosti proti původnímu rozsudku, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Přípustnost kasační stížnosti je vyloučena též ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným - toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Rozhodující přitom je, zda žalobce *mohl* v předchozím řízení o kasační stížnosti určitou kasační námitku uplatnit, tedy zda se spornou otázkou zdejší soud v původním rozsudku zabýval (srov. např. bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 As 246/2021 - 15).
18. Žalobní námitky bylo tedy nutné po vydání zrušujícího rozsudku rozdělit do dvou skupin: V *první skupině* byly žalobní námitky, které zdejší soud posoudil v původním rozsudku jako nedůvodné a toto posouzení žalobce nenapadl kasační stížností. Dále v této skupině byly žalobní námitky, které zdejší soud posoudil v původním rozsudku jako nedůvodné, toto posouzení žalobce napadl kasační stížností a Nejvyšší správní soud aproboval posouzení zdejšího soudu v původním rozsudku. Ve *druhé skupině* byly žalobní námitky, které zdejší soud posoudil v původním rozsudku jako nedůvodné, resp. je posoudil nepřezkoumatelně, toto posouzení žalobce napadl kasační stížností a Nejvyšší správní soud shledal takovou kasační námitku důvodnou. V případě první skupiny žalobních námitek je zdejší soud vázán svým předchozím posouzením a kasační námitka proti tomuto posouzení není přípustná – proto soud následně ve vztahu k žalobním námitkám z první skupiny pouze stručně vymezí předmět žalobní námitky a její posouzení v původním rozsudku a odkáže na body původního, resp. zrušujícího rozsudku, které jsou účastníkům i osobě zúčastněné na řízení dobře známé. Následně vypořádá druhou skupinu žalobních námitek v intencích zrušujícího rozsudku.

První skupina žalobních námitek

19. Žalobce namítl, že územní rozhodnutí neobsahuje údaje o tom, na jaké části pozemků má být stavba umístěna, která část pozemků má sloužit pro potřeby neurčeného technického dvora a jak se územní rozhodnutí týká pozemků parc. č. Xd a st. Xe v k. ú. Staňkov-ves. Námitky posoudil soud jako neopodstatněné a odůvodnil to v bodech 53 a 54 původního rozsudku tak, že žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitku týkající se určení dotčených pozemků neuvedl a že z prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, do jakých pozemků stavební záměr zasahuje, kdy žalobce nikterak netvrdil, že by mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k jeho sousednímu pozemku a stavbě. Vypořádání žalobní námitky v původním rozsudku žalobce nenapadl kasační stížností.
20. Žalobce namítl, že dne 3. 7. 2019 (tedy po vydání napadeného rozhodnutí) počet vozidel s odpadem spočítal a že sběrný dvůr je původcem značného hluku. Námitky posoudil soud jako neopodstatněné a odůvodnil to v bodě 63 původního rozsudku tak, že žalobce nevyvrátil závěry opatřené hlukové studie, jejíž závěry se jeví jako logické. Vypořádání žalobní námitky v původním rozsudku žalobce nenapadl kasační stížností.
21. Žalobce dále namítl, že provedená hluková studie neodpovídá skutečnému stavu. V bodech 57 až 63 původního rozsudku zdejší soud odůvodnil, proč měl tuto žalobní námitku za nedůvodnou: Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, v jejíž kompetenci je dohled nad dodržováním hygienických limitů hluku, vydala souhlasné stanovisko čj. KHSPL/28573/21/2018 ze dne 16. 10. 2018 k záměru, když hluková studie prokazuje, že záměr nezatíží chráněný venkovní prostor

okolních staveb nadlimitním hlukem. Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, jakožto příslušný dotčený orgán dle § 77 odst. 1 a 3, § 30 zákona č. 258/2000 Sb. v návaznosti na § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., tak zjistila soulad záměru s požadavky předpisů v oblasti veřejného zdraví, o němž nevznikly pochybnosti. Zdejší soud z uvedeného stanoviska Krajské hygienické stanice ověřil, že tento orgán ochrany veřejného zdraví se záměrem vyslovil souhlas s podmínkou, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu bude doložen protokol o měření hluku z provozu sběrného dvora, ve kterém budou obsaženy veškeré zdroje hluku zejména z vykládky z nákladních automobilů, a to v chráněných venkovních prostorech staveb umístěných nejbliže ke sběrnému dvoru. Dále soud z hlukové studie ze září 2018 ověřil, že závěr studie vychází z východiska průjezdů 16 (navýšení z 6 na 8 vjíždějících) nákladních automobilů týdně a 30 (navýšení z 20 na 30) osobních automobilů za jeden den včetně nakládky a vykládky - studie došla k závěru, že při těchto vstupních údajích nebude překročena hodnota hygienického limitu nejbližšího chráněného venkovního prostoru staveb vlivem hlukové zátěže z rozšířeného provozu sběrného dvora. Správní orgány tak správně vyšly ze závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví, když žalobce nezákonnost závazného stanoviska v žalobě neuplatnil. Toto vypořádání žalobní námitky v původním rozsudku žalobce nenapadl přípustnou kasační námitkou (viz body 38 až 40 zrušujícího rozsudku). Kasační námitka žalobce, že se zdejší soud v původním rozsudku nevypořádal s žalobní námitkou, podle které provedená studie hlučnosti neodpovídá skutečnému stavu, byla shledána Nejvyšším správním soudem nedůvodnou (viz bod 19 zrušujícího rozsudku).

22. Žalobce dále namítl, že na úpravu povrchu sběrného dvora byl nelegálně použit odpad, který pravděpodobně obsahuje polyaromatické uhlovodíky a že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, zda šlo o výrobek či odpad použitý v souladu s právními předpisy. Protože nebyly naplněny podmínky vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, šlo podle žalobce o odpad. Žalobce dodal, že chybí laboratorní potvrzení o tom, že je tento odpad vhodný, zdravotně nezávadný (viz shrnutí žalobní námitky v bodě 42 zrušujícího rozsudku). Tyto námitky vypořádal zdejší soud v bodě 76 původního rozsudku tak, že námitky nesměřovaly proti projednávanému stavebnímu záměru, nýbrž proti provádění jiné stavby. Nejvyšší správní soud v bodě 43 zrušujícího rozsudku uvedl, že uvedené vypořádání žalobní námitky žalobce kasační námitkou nenapadl a závěry zdejšího soudu nespороval. Pokud žalobce v žalobě vyslovil obavu o zdraví své a své dcery vzhledem k exhalátům z vozidel a nezabezpečenému kontejneru na azbest v blízkosti svého domu, tuto námitku vypořádal zdejší soud v bodě 77 původního rozsudku tak, že exhaláty z vozidel a kontejner žalobce ve správním řízení jako námitku neuplatnil a v žalobě ji nijak nezdůvodnil - vypořádání žalobní námitky v původním rozsudku žalobce nenapadl kasační stížností.
23. Žalobce konečně namítl i nedostatečné odstupové vzdálenosti buňky pro obsluhu od nemovitosti žalobce – podle žalobce ze správního spisu nevyplývá, že jsou splněny odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“). V bodech 72 až 74 původního rozsudku zdejší soud posoudil námitku jako nedůvodnou, protože buňka pro obsluhu bude umístěna 0,75 m od zděného oplocení na hranici pozemku žalobce, když tato vzdálenost odpovídá § 25 odst. 1 vyhlášky. Soud tedy aproboval závěr správních orgánů o dostatečné vzdálenosti buňky pro obsluhu. Proti uvedenému posouzení původního rozsudku žalobce nepodal kasační námitku. Nejvyšší správní soud v bodě 20 zrušujícího rozsudku uvedl, že kasační námitka, že se s uvedenou žalobní námitkou zdejší soud nezabýval, nebyla důvodná.
24. Žalobce dále namítl, že územní rozhodnutí se nevypořádalo s vlivem stavby na osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Tuto námitku vypořádal zdejší soud v bodě 71 původního rozsudku tak, že jde o námitku nepřípustnou a že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by záměrem mohlo být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické právo týkající se osvětlení a oslunění, přičemž tvrzení o kvalitě prostředí není způsobilé pro svou obecnost být žalobním bodem. Vypořádání žalobní námitky v původním rozsudku žalobce nenapadl kasační stížností.

25. Žalobce namítl, že současný provoz sběrného dvora je pro obyvatele okolních domů zatěžující a že již nyní dochází k prašnosti a hlučnosti. Tuto námitku posoudil soud jako nedůvodnou v bodech 40 a 56 původního rozsudku, kde uvedl, že námitka nesměruje proti posuzovanému stavebnímu záměru. Ke kasační námitce Nejvyšší správní soud v bodě 33 zrušujícího rozsudku uvedl, že námitka se mýjela předmětem územního řízení, a proto k ní stavební úřad podle § 89 odst. 4 věty poslední stavebního zákona neměl přihlížet. Nejvyšší správní soud aproboval posouzení zdejšího soudu, že se soud námitkou nemůže zabývat ani při přezkumu rozhodnutí o umístění stavby. Námitka je nedůvodná.

Druhá skupina žalobních námitek

a) odtokové poměry

26. Žalobce namítl, že v rámci územního řízení doložil, že po výpočtu odtoku srážkové vody byl kanalizační řad, na který je sběrný dvůr napojen, změněn z průměru 350 mm na průměr 250 mm, kdy vzhledem k zúžení řadu je předešlý výpočet bezvýznamný. Nově je nutné spočítat počet kanalizačních přípojek nad přípojkou sběrného dvora včetně započítání ploch, které jsou odvodněny. Až poté lze dospět k závěru, zda je kanalizace o průměru 250 mm dostatečná. Podle žalobce dostatečná není, neboť již nyní srážková voda ze sběrného dvora neodtéká a naopak stéká k jeho nemovitostem, kde ji zadržuje plotová zeď. Ta se podmáčí a v tomto místě se voda částečně zasakuje a ohrožuje kvalitu podzemní vody ve studni žalobce. Žalobce tak v žalobě brojil proti tomu, že veřejná kanalizace není s ohledem na její zúžení schopna pojmout vodu odváděnou ze sběrného dvora (viz shrnutí žalobních námitek tohoto okruhu v bodě 21 a úvodu bodu 22 zrušujícího rozsudku).
27. V bodě 69 původního rozsudku dospěl zdejší soud k závěru, že námitky žalobce týkající se nedostatečných odtokových poměrů takto byly správními orgány dostatečně vypořádány - nebylo prokázáno, že by stavební záměr měl vést k podmáčení plotové zdi žalobce a negativně ohrozit kvalitu podzemní vody ve studni žalobce - vlastník i správce jednotné kanalizace pro odvod dešťových a splaškových vod vyjádřili se záměrem souhlas, nepatrné navýšení asfaltového povrchu nemůže odtokové poměry podstatně ovlivnit, odtok dešťové vody bude regulován vyspádováním do kanalizačních vpustí a stékání vody na nemovitosti žalobce je omezeno žlabovnicemi a betonovými obrubami, tudíž kapacita napojení na veřejnou kanalizaci byla i ve vztahu k uvažovanému řešení podle popsaného přezkoumatelného výpočtu dostatečná. Negativní vliv záměru na studny žalobce nebyl prokázán a závazné stanovisko vodoprávního úřadu bylo zahrnuto do podmínek č. 8 prvoinstančního rozhodnutí. Proto nebyl důvod zajišťovat ve správním řízení odtokovou studii.
28. V bodě 22 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že zdejší soud hodnotil kapacitu napojení na veřejnou kanalizaci, a nikoliv kapacitu veřejné kanalizace, čímž se minul s podstatou žalobní námítky. Žalobce totiž spojoval nevhodné odtokové poměry sběrného dvora, které vedou k podmáčení plotové zdi a ohrožení kvality vody v jeho studni, *s nedostatečnou kapacitou veřejné kanalizace, nikoliv s kapacitou přípojky ze sběrného dvora do veřejné kanalizace*. Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu, aby se zabýval tím, zda je pro účely řízení o umístění daného stavebního záměru relevantní, zda je veřejná kanalizace schopná pojmout vodu ze sběrného dvora. Pokud zdejší soud dospěje k závěru, že to relevantní je, musí posoudit, zda neměly být odtokové poměry posouzeny znovu s ohledem na zúžení průměru kanalizačního řadu. Lze ještě dodat, že v bodě 37 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že bude-li zpevněno a vyasfaltováno 17% plochy sběrného dvora, bude (mj.) ponecháno dostatek plochy pro vsakování dešťové vody – i malé procento plochy sběrného dvora, které bude zpevněno, nevyloučí možnost vsakování dešťové vody na jiných částech plochy sběrného dvora.
29. Soud vyšel z následující právní úpravy.
30. § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona stanoví, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu, již se rozumí podle

§ 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona mj. kanalizace.

31. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona vymezuje rozhodnutí o umístění stavby podmínky pro napojení stavby na veřejnou technickou infrastrukturu, kdy podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona žadatel připojí k žádosti o vydání územního rozhodnutí stanoviska vlastníků veřejné technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení.
32. § 89 odst. 4 věta druhá ve spojení s § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona musí stavební úřad přihlížet jen k těm námitkám účastníka proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno.
33. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), se kanalizací rozumí mj. kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod. Podle § 12 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích musí být kanalizace navrženy a provedeny mj. tak, aby byla zabezpečena dostatečná kapacita pro odvádění a čištění odpadních vod z odkanalizovávaného území a aby bylo zabezpečeno nepřetržité odvádění odpadních vod od odběratelů této služby.
34. § 1 písm. e) vyhlášky č. 428/2001 Sb. ve znění do 31. 12. 2017, k provedení zákona o vodovodech a kanalizacích (dále jen „prováděcí vyhláška“), stanoví, že kanalizační stokou se rozumí potrubí nebo jiná konstrukce k odvádění odpadních nebo povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod.
35. § 19 odst. 10 prováděcí vyhlášky stanoví, že v případě, že se na jednotnou kanalizaci napojuje nová část kanalizace odvádějící srážkové vody z nové zástavby na zastavitelných plochách, provede se v projektové dokumentaci nový výpočet, ověřující schopnost kanalizace odvést zvýšené množství těchto vod. Tento výpočet je podkladem pro vlastníka kanalizace, popřípadě provozovatele, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, k umožnění nebo odmítnutí uvedeného napojení.
36. Popsanou právní úpravu shrnuje soud tak, že v územním řízení je povinen stavební úřad posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou kanalizaci. Při tomto posouzení je stavební úřad povinen vycházet ze stanoviska vlastníka veřejné kanalizace k možnosti a způsobu napojení záměru na veřejnou kanalizaci. Pokud se na jednotnou kanalizaci napojuje nová část kanalizace odvádějící srážkové vody z nové zástavby na zastavitelných plochách, provede se v projektové dokumentaci nový výpočet, ověřující schopnost kanalizace odvést zvýšené množství těchto vod. Napojení na veřejnou kanalizaci může být nedostatečné, pokud kapacita veřejné kanalizace nezabezpečuje odvádění odpadních vod z odkanalizovávaného území. Namítá-li soused, že popsání posouzení provedl stavební úřad vadně, může být jeho námitka důvodná jen tehdy, pokud se nedostatečné napojení záměru na veřejnou kanalizaci může negativně přímo dotknout práv souseda.
37. Zdejší soud se dle výše popsaného pokynu kasačního soudu zabýval vzhledem k podstatě námitky žalobce v první řadě tím, zda je pro účely řízení o umístění daného stavebního záměru relevantní, zda je veřejná kanalizace (nikoli kapacita přípojky ze sběrného dvora do veřejné kanalizace) schopná pojmout vodu ze sběrného dvora.
38. Jelikož žalobce spojoval nevhodné odtokové poměry sběrného dvora, které vedou k podmáčení plotové zdi a ohrožení kvality vody v jeho studni, s nedostatečnou kapacitou veřejné kanalizace, de iure namítal, že stavební záměr je v rozporu s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu dle § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, protože nezajišťuje řádné napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci dle § 79 odst. 1 stavebního zákona, což může přímo ohrožovat vlastnická práva žalobce k sousedním stavbám a pozemkům dle § 89 odst. 4 věta druhá ve spojení s § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.
39. Vzhledem k výše citovaným ustanovením stavebního zákona [§ 90 odst. 1 písm. d) a § 79 odst. 1] dospěl soud k závěru, že je pro účely řízení o umístění daného stavebního záměru relevantní, zda je veřejná kanalizace schopná pojmout vodu ze stavebního záměru, a že bylo úkolem stavebního úřadu posuzovat, zda záměr žadatele umožňuje napojení na veřejnou kanalizaci. Pro účely řízení o umístění stavebního záměru tedy je relevantní, zda je veřejná kanalizace schopná pojmout vodu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z modernizovaného sběrného dvora.

40. Jelikož zdejší soud na první otázku kasačního soudu odpověděl kladně, zabýval se dále v souladu s pokynem uloženým mu zrušujícím rozsudkem, zda neměly být odtokové poměry posouzeny znovu s ohledem na zúžení průměru veřejného kanalizačního řádu. Žalobce totiž tvrdil, že po provedení výpočtu odtoku srážkové vody byla veřejná kanalizace změněna tak, že původní potrubí DN350 bylo nahrazeno potrubím DN250.
41. Podle prvoinstančního a napadeného rozhodnutí je napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci provedeno potrubím DN200 a jednotná veřejná kanalizace je provedena potrubím DN250 (viz str. 14 a 24 prvoinstančního a str. 13 napadeného rozhodnutí).
42. Projektová dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby, vypracovaná v 04/2017 Ing. J. P., na niž výrok prvoinstančního rozhodnutí odkázal, obsahovala v souladu s přílohou č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017, v části průvodní souhrnné zprávy A.3.d) údaje o odtokových poměrech (odtokové poměry se nezmění a bude zvětšen počet uličních vpustí) a v části B.1.e) popis vlivu stavby na odtokové poměry v území (stavební záměr nebude mít vliv na odtokové poměry v území).
43. Ze správního spisu soud zjistil, že vlastníkem veřejné kanalizace je žadatel a provozovatelem veřejné kanalizace Chodské vodárny a kanalizace, a. s., který vyslovil, se zohledněním kapacity veřejné kanalizace, souhlas s napojením stavebního záměru na veřejnou kanalizaci ve sdělení ze dne 29. 4. 2016, sp. zn. 172714, a ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. 346219. Z přílohy souhlasu ze dne 29. 4. 2016 je zřejmé, že provozovatel veřejné kanalizace při udělení souhlasu vycházel z toho, že napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci bude provedeno potrubím DN200 a že veřejná kanalizace bude vedena v potrubí PVC 225. Provozovatel veřejné kanalizace (Chodské vodárny a kanalizace, a. s.) zopakoval souhlas s napojením stavebního záměru na veřejnou kanalizaci ve sdělení ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 232717, s dvouletou platností souhlasného stanoviska.
44. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
45. Podle bodu I.7 prvoinstančního rozhodnutí budou dešťové vody ze sběrného dvora svedeny do veřejné kanalizace. Z prvoinstančního rozhodnutí (viz str. 14) soud zjistil, že stavební úřad odůvodnil svůj závěr, že stavební záměr je v souladu s požadavky na veřejnou kanalizaci stanoviskem provozovatele veřejné kanalizace ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 232717, který se zde souhlasně vyjádřil k možnosti a způsobu napojení záměru na veřejnou kanalizaci. Stavební úřad dodal, že vlastník kanalizace neeviduje žádné stížnosti ohledně škod vlivem provozu veřejné kanalizace. Dále zde uvedl, že asfaltový zpevněný povrch sběrného dvora má být navýšen pouze o 17% a že dešťová voda bude stékat do navržených kanalizačních vpustí a odváděna do veřejné kanalizace. Stékání vody na sousední pozemky brání žlabovnice a betonové obruby. Prvoinstanční orgán výpočtem doložil, že kapacita napojení na veřejnou kanalizaci je dostatečná. Nepředpokládá se vliv stavby na podzemní vody, což vyplynulo i ze stanoviska Povodí Vltavy s. p. ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 32341/2016/342/Ron, a koordinovaného stanoviska Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 5. 6. 2017, č. j. MUHT 7591/2017. Na str. 25 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad uvedl, že dimenze napojení sběrného dvora na veřejnou kanalizaci byla vyřešena a odůvodněna projektantem v předložené projektové dokumentaci, a že není důvod zpochybňovat dostatečnou kapacitu veřejné kanalizace. Žalovaný uvedené posouzení stavebního úřadu na str. 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí aproboval.
46. Správní orgány vyšly při závěru o možnosti a způsobu napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci tedy ze souhlasného stanoviska provozovatele, zmocněného vlastníkem veřejné kanalizace. Soud tento postup shledal správným.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

47. Stavební úřad nepochybil, když dospěl k závěru, že je stavební záměr podle § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona v souladu s požadavky na veřejnou kanalizaci. Tento závěr je dostatečně prokázán projektovou dokumentací a souhlasnými stanovisky provozovatele veřejné kanalizace. Provozovatel veřejné kanalizace, zmocněný jejím vlastníkem, vydal souhlasné stanovisko s možností a způsobem napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci. Při vydání souhlasného stanoviska provozovatel veřejné kanalizace vycházel z objemu vod odváděných ze stavebního záměru i z charakteru potrubí, kterým bude napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci realizováno. Na základě těchto údajů provozovatel veřejné kanalizace napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci umožnil. Nelze též přehlédnout, že provozovatel veřejné kanalizace přitom uvážil i zúžený vnitřní průměr potrubí veřejné kanalizace 225 mm. Proto zúžení potrubí veřejné kanalizace, jímž argumentoval žalobce, nebylo způsobitelné vyvrátit závěr stavebního úřadu o tom, že stavební záměr je podle § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona v souladu s požadavky na veřejnou kanalizaci.
48. Soud na tomto místě považuje za vhodné konstatovat, že odtokovými poměry se míní řešení srážkových vod ze zastavených nebo zpevněných ploch jejich vsakováním nebo odváděním do kanalizace nebo zadržovací jímky. Soud dále zdůrazňuje, že předmětem napadeného rozhodnutí, který definuje přípustný rozsah námitek žalobce, nebyl stávající sběrný dvůr, ale výlučně stavby specifikované prvoinstančním rozhodnutím, tj. *ocelový přístřešek, buňka pro obsluhu, zpevněné plochy, rozvody elektroinstalace, veřejné osvětlení a bezpečnostní kamerový systém, vodovodní přípojka, rozvody kanalizace, přejezdová váha, plotová zeď, zpevněné plochy a drenážní potrubí*. Pro vyloučení všech pochybností soud konstatuje, že předmětem napadeného rozhodnutí nebyla veřejná kanalizace. Z popsaného předmětu řízení vyplývá, že stavební záměr nebude mít významnější vliv na odtokové poměry, protože se možnosti vsakování na pozemku nezmění (srov. bod 37 zrušujícího rozsudku) a kapacita napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci je dostatečná (srov. výpočet na konci str. 14 prvoinstančního rozhodnutí).
49. Soud tedy dospěl v souladu se správními orgány k závěru, že vymezený stavební záměr nemůže zhoršit stávající odtokové poměry modernizovaného sběrného dvora. Proto se stavební záměr nemůže přímo negativně dotknout práv žalobce. Pokud žalobce namítal, že již před provedením stavebního záměru dešťová voda stékala na jeho a způsobovala zde škody, pak stávající odtokové poměry sběrného dvora nejsou relevantní, protože předmětem územního řízení není stávající sběrný dvůr, nýbrž jeho modernizace. Relevantní by bylo pouze dotčení práv žalobce vzniklé výlučně v důsledku umístění *ocelového přístřešku, buňky pro obsluhu, zpevněné plochy, rozvodů elektroinstalace, veřejného osvětlení a bezpečnostního kamerového systému, vodovodní přípojky, rozvodů kanalizace, přejezdové váhy, plotové zdi, zpevněné plochy a drenážního potrubí*. Nebezpečí takového dotčení práv žalobce však bylo z výše uvedených důvodů vyloučeno. Ve správním řízení bylo dostatečně osvědčeno, že ke zhoršení odtokových poměrů nedojde, protože jak kapacita přípojky do veřejné kanalizace, tak i kapacita veřejné kanalizace jsou dostatečné. Správní orgány osvědčily, že odtokové poměry posuzovaným stavebním záměrem zhoršeny nebudou, výpočtem bylo osvědčeno, že kapacita napojení na veřejnou kanalizaci je dostatečná, a souhlasným stanoviskem provozovatele veřejné kanalizace bylo prokázáno, že kapacita veřejné kanalizace je dostatečná. K pokynu kasačního soudu tedy zdejší soud uvádí, že podle něj nebylo nutno odtokové poměry znovu posuzovat s ohledem na zúžení průměru kanalizačního řádu z průměru 350 mm na průměr 250 mm, neboť kanalizační řád i po takové změně podle souhlasného stanoviska provozovatele veřejné kanalizace odtékající vodu pojme. Zdejší soud tedy nesouhlasí s žalobcem, že vzhledem k zúžení kanalizačního řádu je předmětný výpočet projektové dokumentace bezvýznamný – výpočet se týkal napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci a to se nijak zúžením potrubí veřejné kanalizace nezměnilo.
50. Soud dodává, že žalobce v žalobě nijak nepolemizoval s argumentací v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, vyvracející potřebu odtokové studie, že vlastník i provozovatel jednotné kanalizace pro odvod dešťových a splaškových vod vyjádřili se záměrem souhlas, že nepatrné navýšení asfaltového povrchu nemůže odtokové poměry podstatně ovlivnit, že odtok dešťové vody bude regulován vypádováním do kanalizačních vpustí a stékání vody na nemovitosti

žalobce je omezeno žlabovnicemi a betonovými obrubami, že negativní vliv záměru na studny žalobce nebyl prokázán a že závazné stanovisko vodoprávního úřadu bylo zahrnuto do podmínek č. 8 prvoinstančního rozhodnutí (to vše vedle výše uvedeného výpočtu). Soud má stejně jako správní orgány za to, že nebyl proto důvod zajišťovat ve správním řízení odtokovou studii, již se žalobce měl domáhat s odkazem na zúžení veřejné kanalizace.

b) prašnost

51. Žalobce v odvolání namítl, že bude obtěžován prašností provozem sběrného dvora, jehož kapacita bude stavebním záměrem navýšena o 50%, což povede ke zvýšenému pojezdu vozidel a ukládání odpadu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z předložených podkladů nevyplývá, že by stavebním záměrem mělo dojít při navýšení kapacity o 350 tun k podstatnému navýšení prašnosti, kdy žalobce na podporu svých tvrzení v rozporu s § 52 správního řádu nedoložil žádné důkazy. Podle žalovaného tak žalobce tížilo důkazní břemeno k prokázání toho, že navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun dojde k podstatnému navýšení prašnosti. Proti tomuto závěru brojil žalobce žalobní námitkou, že žadatel neprokázal, že prašnost stavby, respektive jejího následného provozu, bude pod hygienickými limity pro bydlení. Současně namítl, že tvrzení žalovaného o tom, že se prašnost podstatně nezvýší, nemá oporu ve správním spise (viz shrnutí v bodech 24 až 26 zrušujícího rozsudku).
52. Námitky týkající se prašnosti měl zdejší soud za nedůvodné a svůj závěr odůvodnil v bodech 42 až 50 původního rozsudku v podstatě tak, že stavební úřad správně převzal do výroku podmínku stanovenou dotčeným orgánem na úseku ochrany ovzduší, kdy byl stavební úřad souhlasným stanoviskem vázán, přičemž závazné stanovisko žalobce nenapadl ani odvoláním ani v žalobě. Dále dospěl zdejší soud v původním rozsudku k závěru, že žalobce nenamítl, že by projednávaný stavební záměr vedl ke zvýšené prašnosti, kdy předmět stavebního záměru vylučuje nebezpečí zvýšení prašnosti (zpevnění ploch ji naopak sníží).
53. Posouzení zdejšího soudu v bodě 49 původního rozsudku, že v řízení nebylo zjištěno, že by záměrem mělo dojít ke zvýšení prašnosti oproti stávajícímu stavu, proto nebylo důvodu se stávající mírou prašnosti zabývat, shledal kasační soud jako mimoběžné, protože podstatou žalobní námitky bylo, že *žadatel* neprokázal, že by uvažována prašnost stavebního záměru byla pod hygienickými limity pro bydlení, a že závěr žalovaného stran prašnosti nemá oporu ve správním spise. *Spornou otázkou tak bylo rozložení důkazního břemene mezi žalobce, žadatele a správní orgán stran prašnosti stavebního záměru* (viz bod 27 zrušujícího rozsudku). Zdejšímu soudu bylo zrušujícím rozsudkem uloženo, aby posoudil, zda závěr žalovaného o tom, že žalobce tížilo důkazní břemeno k prokázání toho, že navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun dojde k podstatnému navýšení prašnosti, je správný. Netížilo-li totiž žalobce důkazní břemeno, měl se žalovaný zabývat tím, zda není potřeba tuto otázku objasnit již s ohledem na tvrzení žalobce, že zvýšenou prašnost vyvolá zvýšený pojezd vozidel a zvýšené ukládání odpadů způsobené navýšením kapacity sběrného dvora, kdy uvedenou námitku posoudil Nejvyšší správní soud jako plausibilní. *Významné navýšení kapacity sběrného dvora totiž může z logiky věci vést ke zvýšené prašnosti spojené s ukládáním a vykládáním odpadu, přestože do jisté míry bude prašnost způsobená pojezdem vozidel snížena zpevněním a vyasfaltováním části plochy sběrného dvora.* Dále, netížilo-li by důkazní břemeno žalobce, musí zdejší soud posoudit, zda žadatel nebo správní orgán s ohledem na obsah správního spisu prokázal, že k podstatnému navýšení prašnosti nedojde. Nelze souhlasit se závěrem zdejšího soudu v původním rozsudku, že je z podstaty věci vyloučeno, aby stavební záměr zvýšil prašnost, neboť je nutno přihlídnout k navýšení kapacity sběrného dvora jako součásti záměru, kdy to žalobce výslovně namítl v odvolání (viz body 27 a 28 zrušujícího rozsudku).
54. Žalobce dále namítl, že žadatel neprokázal, že následný provoz stavby bude pod hygienickými limity pro bydlení a že ze správního spisu nevyplývají údaje o stávající prašnosti sběrného dvora (viz shrnutí žalobní námitky v bodě 36 zrušujícího rozsudku). Jelikož žalobce v žalobě nenamítl, jaké konkrétní činnosti ve sběrném dvoře prašnost způsobují a jak zvýšení kapacity sběrného dvora prašnost ovlivní, zdejší soud se touto otázkou nezabýval a jeho postup Nejvyšší správní soud

aproboval v bodě 36 zrušujícího rozsudku a zdůraznil, že se měl zdejší soud zabývat nesením důkazního břemene v územním řízení stran prašnosti stavebního záměru i přesto, že žalobce v žalobě neuvedl, čím bude konkrétně prašnost způsobena. V bodě 37 zrušujícího rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením zdejšího soudu v původním rozsudku, že zpevnění a vyasfaltování 17% plochy sběrného dvora bude mít za následek snížení prašnosti spojené s pojezdem vozidel po sběrném dvoře, kdy Nejvyšší správní soud odkázal na prvoinstanční rozhodnutí, které citoval i zdejší soud v bodě 37 původního rozsudku. „*I malé procento plochy sběrného dvora, které bude zpevněno, proto povede ke snížení prašnosti spojené s pojezdem vozidel a současně nevyloučí možnost vsakování dešťové vody na jiných částech plochy sběrného dvora.*“ (viz bod 37 zrušujícího rozsudku). Zdejší soud se však podle bod 36 zrušujícího rozsudku nesmí, pokud mu vznikne povinnost věcně otázku prašnosti posuzovat, opomenout navýšení kapacity sběrného dvora, které vyplývá již ze samotného záměru a které bylo ve správním řízení řešeno.

55. V posuzované věci projektová dokumentace obsahovala v souladu s přílohou č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017, v části průvodní a souhrnné technické zprávy B.2.10 údaj, že stavební záměr splňuje hygienické požadavky.
56. Ze správního spisu soud ověřil, že Městský úřad Horšovský Týn, odbor životního prostředí, vydal na základě zákona č. 201/2012 Sb. dne 11. 9. 2018 souhlasné závazné stanovisko čj. MUHT 130053/2018, v němž uvedl podmínku, že budou přijata účinná opatření k minimalizaci emisí prachových částic a částic z azbestu, např. skrápění, zaplachtování, apod. na základě Programu zlepšování kvality ovzduší zóny Jihozápad, Opatření obecné povahy MŽP čj. 33589/ENV/16, ze dne 25. 5. 2016, tzn. předcházení znečišťování ovzduší a snižování úrovně znečišťování tak, aby byla omezena rizika pro lidské zdraví a snížena zátěž životního prostředí a tato podmínka byla zahrnuta pod č. 8 stavebním úřadem do podmínek prvoinstančního rozhodnutí. Podle § 149 odst. 1 správního řádu byl obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí. Stavební úřad tedy nemohl odbornou otázku, zda je stavební záměr v rozporu se zájmem na ochraně ovzduší zahrnující zajištění podlimitní prašnosti, posoudit odlišně od závazného stanoviska.
57. V dané věci žalobce správnost ani zákonnost popsaného souhlasného závazného stanoviska v odvolacím řízení nenapadl. Protože odvolání nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska, nebyl odvolací správní orgán povinen obstarat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání podle § 149 odst. 4 správního řádu (ve znění do 31. 12. 2017). Proto ani žalovaný nemohl odbornou otázku posouzení prašnosti posoudit odlišně od závazného stanoviska dotčeného orgánu.
58. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. O takový případ v případě popsaného závazného stanoviska jde. Soud smí však zákonnost závazného stanoviska přezkoumávat jen tehdy, napadl-li ji žalobce v odvolání a současně i v žalobě, protože na zákonnost napadeného rozhodnutí mohlo mít závazného stanovisko vliv jen tehdy, pokud proti závaznému stanovisku brojil účastník v odvolání. Tento závěr vyplývá jednak z § 89 odst. 2 správního řádu (*Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.*) a jednak z citovaného § 75 odst. 2 s. ř. s. (*Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*). V daném případě zákonnost závazného stanoviska nenapadl žalobce ani v odvolání, ani v žalobě. Z uvedených důvodů byl podle citovaného § 149 odst. 1 správního řádu obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí závazný a žalovaný nepochybil, když postup prvoinstančního orgánu aproboval. Zbývá dodat, že žalobce součástí žalobních bodů nečinil námitku, že žalovaný pochybil, když obsah odvolání žalobce nevyhodnotil jako odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska. Žalobce existenci závazného stanoviska a jeho závaznost pro

správní orgány v žalobě zcela pominul.

59. V podmínce I.8.3. z výše uvedených důvodů stavební úřad převzal do prvoinstančního rozhodnutí podmínku uvedenou ve stanovisku dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší, spočívající v příkazu účinných opatření k minimalizaci emisí prachových částic a částic z azbestu např. skrápěním, oplachtováním apod. na základě Programu zlepšování kvality ovzduší zóny Jihozápad, Opatření obecné povahy MŽP čj. 33589/ENV/16, ze dne 25. 5. 2016, tzn. předcházení znečišťování ovzduší a snižování úrovně znečišťování tak, aby byla omezena rizika pro lidské zdraví a snížena zátěž životního prostředí.
60. V prvoinstančním rozhodnutí stavební úřad k prašnosti uvedl následující: Stavební úřad vzhledem k územnímu plánu, který podmínil umístění stavebního záměru tím, že nebude ovlivňovat okolní plochy a stavby k bydlení a rekreaci nad míru stanovenou hygienickými předpisy, vyžádal od Městského úřadu Horšovský Týn, odboru životního prostředí, který je příslušným dotčeným orgánem na úseku ochrany ovzduší, stanovisko, zda stavební záměr tyto požadavky splňuje (viz str. 7 prvoinstančního rozhodnutí). Stavební úřad na podkladě tohoto závazného stanoviska dospěl k závěru, že umístěním a provozem modernizace sběrného dvora nedojde k ovlivnění okolních ploch a objektů sloužících k bydlení a rekreaci nad míru stanovenou hygienickými předpisy (str. 8). Zpevněním a vyasfaltováním povrchu sběrného dvora dojde ke snížení prašnosti při pohybu automobilů a techniky po areálu oproti stávajícímu stavu nezpevněné plochy. Otevírací doba sběrného dvora je 12 hodin týdně, odvoz odpadu probíhá 3x týdně a týdenní odpad je odvezen nyní 5 – 10 vozidly, kdy se zvýšenou kapacitou dvora se předpokládá navýšení o 2 nákladní automobily týdně, proto jeho provozem nedojde k navýšení prašnosti nad přípustnou míru (str. 18 prvoinstančního rozhodnutí dole). Stavební úřad při závěru o podlimitní prašnosti vzniklé provozem modernizovaného sběrného dvora zohlednil odhad budoucího navýšení kapacity sběrného dvora o 350t odpadu za rok (str. 19 a 20 prvoinstančního rozhodnutí), kdy vycházel z navýšení počtu osobních automobilů přivážejících odpad z 20 na 30 denně (viz str. 22 prvoinstančního rozhodnutí). Při posuzování záměru stavební úřad vycházel z předložených dokladů, závazných stanovisek a znalosti místních poměrů (viz str. 26 prvoinstančního rozhodnutí).
61. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že prašnosti se týká podmínka souhlasu s umístěním předmětného záměru, uplatněná Městským úřadem Horšovský Týn, odborem životního prostředí z hlediska zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, která byla zahrnuta stavebním úřadem do 8. podmínky prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný dále souhlasně odkázal na bod 6 na str. 17 až 19 prvoinstančního rozhodnutí (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že z obsahu spisu nevyplývá, že při navýšení kapacity o 350 tun vzniklé umístěním většího počtu kontejnerů a jejich objemu by mělo dojít k podstatnému navýšení prašnosti, jak tvrdil žalobce a v rozporu s § 52 správního řádu nedoložil (viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný aproboval vypořádání námítky zvýšené prašnosti stavebním úřadem a konstatoval, že navrhovanou úpravou povrchů sběrného dvora, stávajícího vjezdu a následnou úpravou povrchů komunikace po provedení vodovodní přípojky a rozvodů kanalizace, se prašnost při pohybu automobilů po areálu a komunikaci v M. ulici oproti stávajícímu stavu sníží (viz str. 11 napadeného rozhodnutí).
62. Soud shrnuje, že správní orgány vzaly do úvahy odhad navýšení kapacity sběrného dvora 350 t odpadu, kterému odpovídá navýšení nákladních automobilů odvážejících odpad v počtu 2 týdně a navýšení osobních automobilů přivážejících odpad v počtu 10 denně. Správní orgány byly současně vázány souhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší (tedy odborným závěrem, že stavební záměr nebude ovlivňovat okolní plochy a stavby k bydlení a rekreaci nad míru stanovenou hygienickými předpisy, i pokud jde o prašnost), který vyslovil jen závazný požadavek na minimalizaci emisí prachu. Dotčený orgán na úseku ochrany ovzduší k tomuto odbornému závěru dospěl na základě projektové dokumentace, která údaj o plánovaném navýšení kapacity sběrného dvora obsahovala (údaj byl součástí průvodní a souhrnné technické zprávy). Správní orgány správně zavázaly s odkazem na závazné stanovisko příslušného orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ochrany ovzduší žadatele podmínkou stanovenou v prvoinstančním rozhodnutí tím, aby provedl opatření k minimalizaci emisí prachových částic a částic z azbestu např. skrápěním, oplachtováním apod. Správní orgány dospěly k závěru, že modernizace sběrného dvora nepovede k nadlimitní prašnosti, a odkázaly na zpevnění povrchů, které sníží prašnost vzniklou pohybem automobilů a techniky po areálu.

63. Při vypořádání námitek prašnosti vznesených žalobcem tedy správní orgány nepochybily.
64. Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona platí, že stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí, když pro obsah stanoviska se použije § 149 odst. 2 správního řádu obdobně. Taková stanoviska jsou závazná pro správní rozhodnutí podle § 50 odst. 4 správního řádu.
65. Podle § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona připojí žadatel k žádosti o vydání územního rozhodnutí závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů, nevydává-li se koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 7 nebo o závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí.
66. Z uvedeného je zřejmé, že žadatel je povinen k žádosti přiložit pouze ta závazná stanoviska, která jsou vyžadována zvláštními předpisy. Zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) však taková povinnost uložena žadateli nebyla. Podle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší se rozumí stacionárním zdrojem ucelená technicky dále nedělitelná stacionární technická jednotka nebo činnost, které znečišťují nebo by mohly znečišťovat, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou pouze k výzkumu, vývoji nebo zkoušení nových výrobků a procesů. Z projektové dokumentace bez dalšího nevyplývalo, že by stavební záměr žadatele měl takovým stacionárním zdrojem znečištění být.
67. § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stanoví, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací. Územní plán Staňkov v relevantním znění stanovil, že lze na předmětné pozemky umístit jen objekty a zařízení, které svým provozem nebudou ovlivňovat okolní plochy a stavby využívané k bydlení a rekreaci nad míru stanovenou hygienickými předpisy. Stavební úřad proto postupoval správně, pokud sám vyžádal závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší k posouzení otázky, zda stavební záměr i jeho užívání (srov. § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší) nebude ovlivňovat okolní plochy a stavby využívané k bydlení a rekreaci nad míru stanovenou hygienickými předpisy, tj. mj. produkovat nadlimitní prašnost. Jakmile stavební úřad obdržel závazné stanovisko dotčeného orgánu ochrany ovzduší, byl vázán jeho závěrem, že stavební záměr a jeho provoz nebude, za dodržení podmínek stanovených závazným stanoviskem, produkovat nadlimitní prašnost.
68. Soud ještě odkazuje na bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019–31, kde shrnul s odkazem na rozsudky ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011–66, a ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014–36, svá východiska ve vztahu k občanskoprávním námitkám účastníků řízení v rozsahu působnosti stavebního úřadu takto: Není na místě klást na bedra správního orgánu povinnost zjišťovat skutkový stav jen na základě pouhých tvrzení dotčeného účastníka řízení v takovém rozsahu, jaký si vyžaduje posouzení souladu stavby s veřejnoprávními požadavky. Za rozumný lze označit požadavek, aby účastník vznášející občanskoprávní námitku důkazně podložil svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv. Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude odcházet) na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby.
69. V intencích závazných pokynů Nejvyššího správního soudu zdejší soud nejprve posuzoval otázku, zda závěr žalovaného o tom, že žalobce tížilo důkazní břemeno k prokázání plausibilní námitky,

že navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun dojde k podstatnému navýšení prašnosti, je správný. Soud dospěl k závěru, že správným je. Žalovaný totiž tento závěr učinil v situaci, kdy dotčený orgán příslušný na úseku ochrany ovzduší zahrnující i ochranu před nadlimitní prašností učinil závazný odborný závěr, že provozem modernizovaného sběrného dvora nedojde, za splnění jím stanovené podmínky, k nadlimitní prašnosti, kdy byl s navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun vzhledem k obsahu projektové dokumentace seznámen. Za této situace bylo na žalobci, aby tvrdil, proč (z jakých konkrétních důvodů) by mělo navýšení kapacity sběrného dvora vést k obavě z nadlimitní prašnosti, čímž by mohl zpochybnit závěry závazného stanoviska. Posledním procesním okamžikem, kdy tak však mohl žalobce učinit, bylo jeho odvolání (srov. § 149 odst. 4 správního řádu ve znění do 31. 12. 2017). S povinností tvrzení je podle § 52 správního řádu spojena i povinnost důkazní, tudíž lze obecně souhlasit se závěrem žalovaného, že to byl žalobce, kdo měl v řízení prokázat, že modernizovaný sběrný dvůr může produkovat nadlimitní prašnost. Z obsahu spisu, zejména vzhledem k závaznému stanovisku, žádná taková obava nevyplývala. Soud dodává, že právně relevantní nemohlo být tvrzení o navýšení prašnosti jako takové, ale jen navýšení prašnosti nad limity stanovené veřejnoprávními předpisy.

70. Podle zrušujícího rozsudku bylo podstatou žalobní námitky, že žadatel neprokázal, že by uvažována prašnost stavebního záměru byla pod hygienickými limity pro bydlení, a že závěr žalovaného stran prašnosti nemá oporu ve správním spise. Soud výše vyložil, že žadatel tuto skutečnost nebyl povinen osvědčit přílohou podané žádosti (a netížilo ho v tomto směru důkazní břemeno) a že závěr správních orgánů, že prašnost stavebního záměru nebude nadlimitní, byl řádně opřen o závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany ovzduší (s výhradou podmínky převzaté do výroku prvoinstančního rozhodnutí). Žalobce mohl závěr závazného stanoviska zpochybnit svými tvrzení, opřenými o důkazy, nejpozději v odvolacím řízení, kde by proti obsahu závazného stanoviska brojil, což se však nestalo.
71. K dalším otázkám, které Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu zodpovědět, soud uvádí, že žalovaný postupoval správně, pokud měl skutkový stav stran prašnosti za zjištěný dostatečně, protože se opřel o závazné stanovisko dotčeného orgánu ochrany ovzduší. Žalobce proti závaznému stanovisku v odvolání nebrojil a v žalobě nenamítal, že by jeho odvolání směřovalo proti obsahu závazného stanoviska a že žalovaný pochybil, když ho takto neposoudil. Byl to totiž příslušný orgán ochrany ovzduší, který dospěl v závazném stanovisku k odbornému závěru, že provoz stavebního záměru (mj. se zohledněním navýšené kapacity sběrného dvora o 350 t a rozšíření zpevněné a vyasfaltované plochy) nebude produkovat nadlimitní prašnost za splnění uložené podmínky.
72. V podání ze dne 27. 7. 2022 žalobce argumentoval tím, že je v posuzované věci bylo výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavební úpravy, o jejichž legalizaci usiloval, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a odpovídají požadavkům stavebního zákona.
73. Soud konstatuje, že povinnosti žadatele v případě žádosti o vydání územního rozhodnutí reguluje § 86 odst. 2 stavebního zákona, kde se stanoví, jaké doklady musí žadatel k žádosti připojit (v zásadě doklady prokazující jeho vlastnické právo, závazná stanoviska podle zvláštních právních předpisů, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, příp. smlouvy s nimi, a projektovou dokumentaci). Rozsah povinností správních orgánů reguluje § 90 stavebního zákoníku, podle něhož v územním řízení stavební úřad v zásadě posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Tomu odpovídá § 92 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Je tedy zřejmé, že v řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí důkazní břemeno ohledně otázek stanovených v § 90 stavebního zákona nese stavební úřad, nikoli stavebník.

74. Jiná je však situace v případě řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Zde podle odst. 3 § 129 stavebního zákona musí prokázat soulad s cíli a úkoly územního plánování, s územně plánovací dokumentací, omezeními pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem výlučně *stavebník* nebo *vlastník stavby*.
75. Jinými slovy, důkazní břemeno je pro řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí a řízení o žádosti vydání dodatečného povolení stanoveno stavebním zákonem odlišně. Nelze tedy přisvědčit argumentaci žalobce, že v posuzované věci bylo výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavební úpravy, o jejichž legalizaci usiloval, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a odpovídají požadavkům stavebního zákona, protože se nejednalo o řízení o vydání dodatečné povolení, ale o řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí.
76. Fakt rozdílného důkazního břemene v případě uvedených dvou řízení vyplývá z výše citovaných ustanovení stavebního zákona, ale i z judikatury správních soudů. Např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 As 69/2019 – 48, bodě 12, Nejvyšší správní soud vyložil, že „[V] řízení o dodatečném povolení stavby, které stěžovatelé iniciovali po zahájení řízení k odstranění stavby, je třeba zohlednit specifickou (a z hlediska stavebního práva abnormální) situaci, kdy předmětem povolovacího procesu je již dokončená stavba, resp. stavební úpravy, které byly provedeny tzv. „načerno“. Stavební úřad rozhodně nemůže aplikovat na dodatečné povolení stavby, resp. její změny, mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení (srov. rozsudek ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, č. 1202/2007 Sb. NSS). Stavebnímu úřadu nepřisluší, aby z hlediska dodržení požadavků zvláštních právních předpisů nebo z hlediska obecných požadavků na výstavbu sám z vlastní iniciativy zkoumal v řízení o dodatečném povolení, zda jsou případně naplněny podmínky pro udělení výjimky z pravidla (dodatečného povolení stavby), neboť je povinností osoby žádající o dodatečné povolení tento soulad prokázat. **V řízení o dodatečném povolení stavby je tedy výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavební úpravy, o jejichž legalizaci usiluje, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a odpovídají požadavkům stavebního zákona. Stavební úřad může stavbu, resp. stavební úpravy, dodatečně povolit jen v případě, že stavebník unese toto důkazní břemeno** (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, bod 10)“ (důraz přidán zdejším soudem). Soud může odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2021, č. j. 54 A 16/2019- 58, bod 26, kde tamní soud uvedl: „Oproti „klasickému“ územnímu či stavebnímu řízení jsou tedy v řízení o dodatečném povolení stavby kladeny na žadatele (stavebníka) zvýšené nároky, zejména pokud jde o prokazování podmínek pro dodatečné povolení stavby, což je logické, neboť účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení zcela zásadní vady, kterou je vědomé porušení stavební kázně stavebníkem (provádění stavby bez příslušného povolení či ohlášení).“
77. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, publ. ve Sb. NSS pod č. 3117/2014, pak ten nikterak nepodporuje žalobcovu argumentaci, že sporné důkazní břemeno nese žadatel i v případě řízení o vydání územního rozhodnutí – rozsudek vztahuje své závěry výlučně k řízení o vydání dodatečného povolení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 As 69/2019-48, jímž též žalobce argumentoval, soud citoval v předchozím bodu a tvrzení žalobce jím vyvracel: Podle soudu východisko, že *stavební úřad nemůže aplikovat na dodatečné povolení stavby, resp. její změny, mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení*, je nutno vykládat tak, že důkazní požadavky na stavebníka v případě řízení o dodatečném povolení nemohou být menší než v případě žádosti o vydání stavebního povolení (či územního rozhodnutí). Z tohoto východiska však logicky neplyne závěr učiněný žalobcem, že je nutné aplikovat jak na „standardní“ řízení o povolení stavby, tak na dodatečné povolení stavby *stejná kritéria*.
78. Soud uzavírá, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek žalobce. Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve výroku I tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

79. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně v podání ze dne 26. 7. 2022 vzdal (výrok II rozsudku). Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněné osobě nevznikly (výrok III tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. září 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu